

[Haunstrup Clemmensen.]

Lad mig have lov til til slut at konkludere, at den alvorlige økonomiske udvikling kræver handling og kræver handling nu. Socialdemokratiet har efter vor opfattelse ikke i den nuværende økonomiske situation forklaret folketinget, hvilke konkrete forslag man nu ønsker at stille. Man har gjort en række syrlige bemærkninger vedrørende regeringens forslag, det er éns gode demokratiske ret, men det ville dog være værdifuldt for de fremtidige forhandlinger at høre, hvad socialdemokratiet i denne situation vil foreslå; det afventer vi fortsat meddelelse om.

Regeringen har lagt op til en politik, der efter vor overbevisning vil skabe flere arbejdspladser og dermed forudsætning for en højere produktion, og derfor erkender vi nødvendigheden af at stramme finanspolitikken for at kunne lempe rentepolitikken. Men det er — lad det være mine sidste ord — aldeles afgørende også for det konservative folkeparti, at denne stramning gennemføres med fuld respekt for den sociale afbalancering, og jeg tror, at der netop i regeringens forslag er lagt op hertil. Derfor kan vi tilsige vor medvirken til de fremsatte forslag.

Henry Christensen: Den første store og presserende opgave, som den nye regering og det liberale flertal her i folketinget er stillet over for, er at få genskabt den økonomiske balance her i landet. At løse denne opgave på en sådan måde, at det ikke bare øjeblikkeligt afbøder de værste skævheder, men at det bliver indledningen til en mere langsigtet og mere stabil udvikling til afbødning af de senere års alt for ofte tilbagevendende økonomiske kriser, må nu være målsætningen for den politik, der skal føres.

Kendsgængerne taler deres tydelige sprog om denne politiks nødvendighed. Det store rekordunderskud på vor betalingsbalance i 1967, den utilfredsstillende udvikling i vore produktions- og afsætningsforhold og den utilfredsstillende beskæftigelsessituation har allerede været nævnt. I den indsats, der derfor nu skal gøres, nytter det ikke mere blot at hengive sig til ønskedrømme om, at udenlandske konjunkturer snart vil klare problemerne for os. Vi er nu nået dertil, hvor det er mod os selv, vi

må rette søgelyset, at det er i den danske økonomiske politik, vi må finde midlerne og vejene til en bedre økonomisk balance. Det er derfor væksten i de offentlige udgifter, det samlede indenlandske efterspørgselspres, inflationen og erhvervenes vilkår, som er de centrale problemer, vi må gå i gang med.

Den første torsdag i denne måned, altså netop i dag, vil ugelønnen blive udbetalt med gennemgående omkring 5 pct. mere end hidtil. Det er virkningen dels af de to dyrtidsportioner, dels af den anden rate af overenskomstforhøjelserne. Det er helt i overensstemmelse med de aftaler, som organisationerne for et års tid siden indgik, og som den daværende regering hilste med stor tilfredshed, fordi den fandt, at det stemte ganske overens med den opfattelse, man havde af en samfundsøkonomisk forsvarlig politik.

De forventede videre følger af de indgåede overenskomster vil blive, at vi i løbet af et år vil komme til at stå over for en løn- og indkomststigning på 13-14 pct. mod den produktionsstigning på 3 pct., som hr. Haunstrup Clemmensen nævnedes, og over for en udenlandsk inflation på måske 3, 4, 5 pct. Det er derfor de store falske indkomststigningers problemer, vi kommer til at stå over for igen. Vi må ganske enkelt se i øjnene, at vi alle, bortset fra måske nogle få med særlig store kapitalgevinster på prisstigningerne, er i den situation, at vi ville være bedre stillet uden disse større indkomsttal, hvis vi til gengæld havde kunnet undgå de højere priser og nu tilmed de højere afgifter, som er en uundgåelig konsekvens af de højere indkomsttal. Jeg tror, det er nødvendigt at sige dette uden indpakning.

Pris- og afgiftsstigninger i det omfang, vi nu står over for, skyldes, at det ikke har været muligt gennem forhandlinger med erhvervenes og arbejdsmarkedets organisationer at nå bedre resultater, der kunne have afværget dele af de falske indkomststigninger. For de indkomststigninger, hvortil der ikke svarer produktion og reelle goder, er falske indkomststigninger, og ingen bliver rigere af dem, tværtimod. De falske indkomststigninger vil betyde, at danske arbejdspladser svækkes over for konkurrenter i udlandet. Ingen finanspolitik, ingen skatter og afgifter kan afværge denne svækkelse, når den først er sket. Det er derfor